

ZA ROMANTIKOU NA YUKON - 19.

Pondělí, 07. září 2020

Chájpala jsem, že nutně musím Mustafaovi nějak odpovědět na jeho velkorysou nabídku. Ale jak? A co? Jak odmítnout? Jak to pochopit... Snažila jsem se půl let sama o sobě. Co chci já? Určitě nechci navždycky zůstat v Tisk tomu tady na Sahaře. Během dalších ani ne dvou dnů můj přítel na kanadské ambasádě nebo ve Francii. Pořádala jsem Alaina, aby zaal překládat.

Podíkovala jsem Mustafaovi a překlá jsem mu, že mne to tolik překvapilo a došlo, že nejsem schopná té odpovědi, ale že je spousta věcí, kvůli kterým by to bylo problematické, třeba že nejsem muslimka, že ne, co takového vyřadit by bylo velice obtížné... a já v Tunisu nemohu legálně zůstat!

Mustafa mi odpověděl, že na vělechno už jsem myslel, ale když se provede za Kerima, věci se vyřeší automaticky. Vzpomínala jsem si na svoje rány - váhy na tělo má život muslimské ženy... a oběhl mne mráz i v tom horku!! Najednou dojetí - začalo mizet uprostřed toho, co dříve jsem představ.

„Myslím, že Kerim mne za ten jeden den na cestě nemohl poznat, ani já jeho. To přece nestačí, aby se dva lidi brali, něco jiného by to bylo, kdyby to vělechno šlo jinou cestou... (nebylo, ale na něco jsem se vymluvit musela).“

Chtěla jsem ještě dodat, že nejsem ani panna, ale připadalo mi to příliš osobní a oni to přece museli vědět. Jak je to dlouho, co Mustafa šertoval s Alainem o velblouděm mase a sexu! A jak se vělechno změnilo pouhou Alainovou vět, že nejsme manželé! Popadl mne na něco najednou strašný vztek. A teď tu sedím, a nezmám se ani na slovo! Teda vlastně slovo, ty moje překládal celkem plynule.

Mustafa se trochu zamračil, ale pak mi zase laskavě vysvětlil, že Kerim bude dobrý manžel. Uvědomila jsem si, že na tom, co chci já, zase až tak moc nesejde.

Konečně se probral Alain a překlá Mustafaovi: "Ono to z máho pohledu není tak jednoduché. Alena není ještě sice moje žena, ale jsme zasnoubeni - a přání - máš se mnou spolu odjet do Francie, a tam se vezmeme.“

"Vy jste zasnoubeni?" zeptal se Kerim, který ať doteď mlěl.

"Ano jsme," odpověděl mu Alain.

V duchu jsem se trochu, bál, co se teď stane! Co když

byla bych tu za chvíli hrozně, ne?!

"Já vím, a je mi z toho smutno, a proto tě nepřemlouvám. Chci abys měla vlastní život..."

"Má je z toho taky smutno."

"Nemohu tě nutit, abys tu zůstala, ráno to vysvětlím otci."

"Bude se zlobit?"

"Bude ho to mrzet."

Nad hlavou jsme měli pláň nebe hvězdy, pod námi teple uchlazená pásek a na nám se na velbloudě - dece lžaly dva lidi, co neměli vůbec nic společného, a i jejich společná budoucnost se odměřovala na hodiny...

Krásná tmavá berberská kluk a drobná evropská holka

...

"Habibti, opravdu tu nechceš zůstat??"

Bylo mi z těch otřesů strážná smutno a najednou mi byla já - len zima. Muselo být nad nulou, je třeba před chvílí jsem to necítila...

"Nemohu Kerime..."

"Nenaučil jsem tě z arabštiny jedno dělejší slovo..."

"Jak??"

"Bahbek."

"A co znamená?"

"Miluji tě!"

Kerim u dějvně odešel, za naložením a já jsem po dějdně nespala. Myslela jsem na to, že si nemohu v dějdně před vzít Alaina, kdy mne zajmá - jině - muži ... proto jsem se asi podvědomě nechtěla vrátit k Petrovi a to, že hrál na obě strany, se mi vlastně velice hodilo.

Když jsem o tom přemýšlela, dospěla jsem k názoru, že nejvíc mně k tomu, co jsem udělala, dohnalo to, že jsem byla zoufalá zklamáním, jak jsem se milovala, která mi byl tak bláznivá a která mi jsem tolik děvěřovala, by byl schopna zavinit moje celoživotně - nejtěžší...

Že kdy jsem se vyrovnala s touto skutečností, klidně jsem dokázala házet jeho dopisy do koše neštěstí.

Uvědomila jsem si, kolik problémů mi v životě zavinuje moje impulsivnost a pochopila, že má ráda neznamená milovat, a moje rozhodnutí -

nejet do Francie je naprosto definitivně. Musím někoho milovat k zemi, kterou jsem nikdy neopustila, abych s někým mohla žít celoživotně.

Ale co budu dělat, když Alain odjede?

Vstala jsem a začala balit deky, první - ranní - paprsky mi zasvítily do očí.

Mustafa a Kerim se modlili...

První jsem ochladil do bosých nohou.. Byla jsem ráda, že mezi Kerimem a mnou zůstalo jenom pár lidí. Chci se jim říct, že jsem si tohle říkala a zapamatovat navždycky.

Jako drobná kamínka, která se najde mezi větvemi třešňového keře a uschová si ho do kapsičky, aby ho zachránila, když mu bude někdy smutno.

Ještě pár dní - daně - za mnou přijel Mustafa. Nic neřekl, jenom mne pohladil po vlasech!

Alena,
Yukon